

مشخصات اصلی گیاه :

صبر زرد گیاهی است چند ساله که فاقد ساقه است ولی برگهای آن دراز می باشد و تا ارتفاع ۸۰ تا ۱۰۰ سانتیمتر رشد می کند و از طریق پاجوش تکثیر می شود. برگ های آن نیزه ای کلفت و گوشتی با لبه های دندانه دار است و رنگ آن سبز تا خاکستری می باشد. گل های آن بر روی سنبله ای می روند که گاه تا ۹۰ سانتیمتر درازا دارد. هر کدام از گل های آن آویخته است و دارای جام لوله ای ۲-۳ سانتیمتری می باشد برگها گوشتی ضخیم و به رنگ سبز می باشند که در صورت پاره کردن، شیرابه سبز رنگ و شفافی مانند ژله از آنها خارج می شود که مصرف طبی دارد. گل های این گیاه به رنگ زرد است که در انتهای ساقه هایی که از وسط برگهای خارج می شود، می روید. این گیاه دارای طبیعتی گرم و خشک بوده قوت و اثرش در بدن حدود ۱۳ سال می باشد. صبر زرد از خانواده گل های زنبق بوده ولی از لحاظ شباهت ظاهری به کاکتوس ها نزدیک تر بوده بیش از ۲۴۰ گونه مختلف آلوورا وجود دارد که به طور عمده در مناطق خشک آفریقا، آسیا، اروپا و آمریکا رشد می نماید. در بین بیش از ۲۴۰ گونه آلوورا، چهار نمونه آلوورا تشخیص داده شده است که دارای ارزش غذایی می باشند، که در راس آنها ALOE BARBADENSIS MILLER قرار گرفته است. امروزه این نوع آلوورا با ترکیباتی که در خود دارد در بیشترین محصولات تجاری مورد استفاده قرار می گیرد. ژل آلوورا شامل بیش از ۷۵ مواد مغذی از لحاظ غذایی و ۲۰۰ ترکیبات فعال ۲۰ ماده معدنی، ۱۸ آمینو اسید و ۱۲ ویتامین می باشد. در محصولات آلوورا که از کیفیت عالی برخوردار می باشد فقط از ژل مغذی داخلی استفاده می شود که بی نهایت مطبوع می باشد و بخش بیرونی برگ مورد استفاده قرار نمی گیرد. استفاده از این گیاه برای مصارف طبی به ۱۵۰۰ سال پیش از میلاد می رسد. در آن زمان پزشکان مصری از این گیاه در ترمیم زخم ها، بواسیر و ریزش مو استفاده می کردند. نوشته هایی که از پزشکان یونانی چون «الکساندر» در دست است، نشان از استفاده آنها از این گیاه برای ترمیم و بهبودی زخم می دهد. در سال هفتاد و چهارم بعد از میلاد، پزشکان یونانی، این گیاه را به عنوان درمان استاندارد در ترمیم زخم، جلوگیری از ریزش مو و درمان بواسیر، معرفی کردند. این گیاه تا امروز مورد توجه بوده است و برخی مصارف درمانی آن در تحقیقات بالینی ثابت شده است. پزشکان مصری این گیاه را گیاه جاودانگی می نامیدند. گیاه صبر زرد که در قرن ۱۶ میلادی توسط عرب ها، از اسپانیا به آسیا آورده شد، گیاهی چند ساله با برگ های گوشتی، که گل آن به صورت سنبله، به رنگ زرد و نارنجی است این گیاه در ایران نمی روید اما به صورت کاشته شده موجود است و چون به روش های مختلفی آن را تهیه می کنند، نمونه های آن از نظر ظاهری و صفات دیگر با هم متفاوتند و رنگ آنها از قرمز تا قهوه ای و یا شفاف مایل به سبز است. در آمریکا از این گیاه در تهیه مواد آرایشی، لوسیون ها، شامپوها و برای شکل دادن موها و رشد مو استفاده می کنند. قسمت مورد استفاده گیاه، شیره برگ های آن است. در سال ۱۹۳۵، استفاده بالینی از این گیاه برای درمان التهاب های پوستی (درماتیت) ناشی از اشعه X ثابت شد. در آن سال «نشریه رونتولوژی [راد یولوژی] آمریکا»، استفاده از این گیاه را برای این منظور توصیه کرد. به صورت سنتی، از پماد و شیره این گیاه برای درمان زخم ها، آگزما، بواسیر و حتی نابینایی استفاده می کردند. اما امروزه در تحقیقات بالینی مستمری که بر روی این گیاه انجام شده است، تنها بعضی از اثرات آن ثابت شده است. در کاهش درد سوختگی و ترمیم ناحیه سوختگی (البته سوختگی های درجه دو و سه مانند آفتاب زدگی و یا ناشی از اشعه) موثر است. مصرف خوراکی آن به عنوان مسهل کاربرد دارد. ژل این گیاه به دلیل داشتن آب فراوان و روغن موجود در خود، از خشک شدن پوست پیشگیری می کند، در نتیجه در ترمیم ناحیه سوختگی موثر است. همچنین به علت وجود درصد بالای قند در ژل آن، چون باعث بالا رفتن خاصیت اسمزی می شود از رشد باکتری ها جلوگیری می کند. برخی از تحقیقات حاکی از آن است که ماده «آنتروکینون» موجود در شیره گیاه، خواص ضد ویروس، ضد باکتری و فعالیت ضد سرطانی دارد. ژل آن به صورت کرم ضد آفتاب، لوسیون و کرم آرایشی در آمریکا موجود است. اما برخی تحقیقات، از غیر موثر بودن آن در درمان حساسیت های پوستی و درمان سوختگی خبر می دهند. در استفاده از این گیاه برای درمان و ترمیم سوختگی مقالات ضد و نقیضی وجود دارد. اما آنچه مسلم است در زخم های عمیق و عمودی و سوختگی های شدید نباید مصرف شود. در استفاده موضعی در آفتاب زدگی های سطحی و سوختگی های خفیف منعی وجود ندارد اما اکثر محققان پیشنهاد می کنند، قبل از مصرف، مقداری از کرم گیاه در جای دیگری از بدن مثلاً بر روی بازو استفاده شود تا در صورت عدم پاسخ حساسیتی، مورد مصرف قرار گیرد. چند مورد حساسیت پوستی به دنبال مصرف این گیاه، گزارش شده است. این گیاه در درمان بیماری پسوریازیس (داءالصفد) به صورت عصاره در کرم در طی تحقیقات بسیاری، ثابت شده است. مصرف این گیاه به عنوان مسهل در بیمارانی که تحت درمان با داروهای قلبی و کورتن هستند باید با احتیاط بسیار صورت گیرد. این گیاه در کودکان، زنان شیرده باردار و افراد مبتلا به بواسیر، نباید به صورت خوراکی مصرف شود. استفاده از این گیاه در انسداد روده، بیماری های التهابی روده و بیماری های کبد و کلیه، ممنوع است. از شیره برگ گیاه نیز برای بهبود زخم های سطحی و آگزما استفاده می شود. در مصرف گیاهان دارویی، حتماً با پزشک خود مشورت کنید.